

FORORD

Dette er historien om en redningskrans. Den eneste opgave, en sådan har, er at være for hånden – i det tilfælde, at der bliver brug for den.

Forestil dig at du kaster en redningskrans over en mand, som roligt spadserer i en park. Hvad sker der?

- Han bliver forbavset.

- Og hvad ellers?

- Han bliver vred.

- Men hvis han en vinterdag falder i havnen, og du kaster en redningskrans ud til ham?

- Så bliver han ovenud lykkelig.

Denne bog beskriver en redningskrans for sjælen. For den gælder de samme vilkår.

Mange af os mærker, hvor hurtigt vi føres bort af tidens sorte, kolde flod, og en del af os har nåde til fortsat at leve i håbet om en mulig redning.

Kristuskransen er blevet til for sådanne mennesker i nød. Skulle den blive til redning for nogen, ville det være en stor glæde for ham, der bandt den.

Kransen er ikke bare lavet for at redde sjælen. Den er for hele mennesket. Den er både verdslig og åndelig. Den er en øvelse i selvbesindelse. Uden besindelse drukner vor kultur i overfladiskhed og meningsløshed, i kynisme og grådighed, i modløshed og fortvivlelse med fornedrelse og lidelse for hele skaberværket.

Denne lille bog er delt i tre "bøger". I *første bog* føler man sig frem: Er dette noget for mig? I så tilfælde laver man måske sin egen Kristuskrans sådan, som det bliver beskrevet i *anden bog* og trænger ind i de atten perlers budskab. I *tredje bog* bliver den søgende draget af Kristuskransen mod sin dybeste kærlighed for så at blive forvandlet til det, som hun eller han elsker.

Bogen kaldes "Kristuskransen – øvelser i livsmod, livslyst, selvbesindelse og i at leve Gud nær". Han, som har skrevet den, indser, at mange af disse ord er for store. Men han fandt ingen andre. Når vi skal tale om det allerstørste, må vi nogle gange gribe til ord, som er for store for os og for små til det store. Vi er som myrer, der skal bære katedraler – et godt billede på den salige dårskab.